

AMULET

Smo v stoletju avtomatizacije, demokratizacije, konkretizacije in še vseh podobnih besed s to končnico, in vendar moramo ugotoviti, da še obstajajo ljudje, ki verjamejo v razne amulete, petke, trinajstke v mesecu in podobne zadeve, ki so se ohranile še iz prastarih časov.

Imel sem na primer prijatelja, ki je zmerom, kadar je zagledal miličnika, rekel: »Pameten je pameten, nor je nor, vlak pa pelje skozi kolodvor.« Prav neumno, kajne? Trdil je, da mu to nosi srečo, in res, zadnjič je le malo manjkalo, da ga ni povozil avto...

Ali pa neka kolegica, ki vse petke in

trinajstke preleži doma. Tako ne gre na noben izpit in res še ni nikoli padla.

Prosim vas lepo, le kako morejo ljudje verjeti, da obstaja kaka višja sila...

Hudiča, sem si mislil, OO ZK na fakultetah tako nimajo kaj početi, pa damo sprožiti ta problem.

»Torej, tovariši,« sem pričel. »Na žalost opažamo med študenti neko čudno privrženost verovanju v amulete, ki se naglo širi. Ne bi se spuščal v podrobno analizo dosedanjega stanja, vendar predlagam, da začnemo z debato na to temo.«

Sekretar je zazeval in pomežiknil z desnim očesom — to je bila namreč njegova navada, ki ga je skoraj stala mesto sekretarja.

»Kolegi in kolegice! Tovariši in tovarišice!« je začel nekdo zadaj. »Že iz tretjega stoletja pred našim štetjem opažamo pri narodih...«

- Pa še reci, da nismo čudežna dežela. Tule v Delu berem, da si bo neka tovarna izpopolnila vodilni kader z diplomanti fakultet. Vse bodo zamenjali, samo direktor, ki ima le nepopolno srednjo šolo bo ostal.

ZGODBA O SOSEDIH

Priznam, rekli boste, da je to stara zgodba. Kljub temu bom o stvari spregovoril.

O gospodu, se pravi tovarišu Peter šiljčku lahko zagotovo povem, da zastopa enakost med ljudmi. Ne kritizira, temveč zna udariti po mizi in reči:

»Telo, ljudje, bomo pa naredili, ni hudiča!«

Gre za povsem navadno delitev dela. Gospod, oh, tovariš Peteršiljček udari po mizi, ljudje pa narede. Tovarišica Peteršiljkova se je tudi odločila poseči v izgradnjo občne blaginje in se je zaposlila. Torej sta družinska poglavarja res enako pravna.

Poleg njiju sta tu seveda še mali Peteršiljčki in mala Silka. Rada gledata lutkovne predstave. Vsi skupaj pa stanujejo v bloku. V pritličju, prva vrata desno. Njim nasproti stanuje družina tovarišice Korenčkov. Sicer je tu tudi tovariš Korenček, ampak tovarišica Korenčkova povsem jasno daje vedeti, kdo ima besedo. Tudi med to dvojico se je pojavila takole, pred nekako desetimi leti, mala Renčka. Živahno in veselo bitje, prav tako navdušena nad lutkami.

Vse je lepo teklo, kot je treba, dokler ni tovariš Peteršiljček nekega večera zopet udaril po mizi in pribil:

»Tista prikazen (resnici na ljubo — gre za tovarišico Korenčkovo) je torej kupila avto. Če se kaj velja moja beseda, potem — kupili bomo avto!«

»O, moj bog, avto? Pa kako vendar?«

»Kupili bomo avto. Na kredit. Vse nepotrebne stroške bomo črtali. Racionalizirali bomo vsa sredstva oziroma porabo.«

Gospod, presneto, tovariš Peteršiljček je še nekajkrat udaril po mizi. Ugovorov taka gesta ne trpi. Torej, prišel bo avto.

In prišel je avto. Peteršiljkovi in Korenčkovi so bili zopet enakovredni. Ena kovredni!

Prišla je nedelja.

»Grem gledat lutke,« je rekla Renčka in kot po navadi pozvonila pri Peteršiljkovih.

»Gresta z mano?«

Peteršiljkovi naraščaj je žalostno odkimal, da ne. Potem pa sta se otroka nasmejnila in rekla:

»Ne greva, pri nas imamo avto.«

Res. Pri Peteršiljkovih imajo avto. Sicer res v garaži, ker je bencin drag, enakost pa je le.

Ampak vse je res in ne gre za pravljico. Zakaj sicer bi imela srečen konec Pravzaprav pa konec je srečen. Saj gre za enakost in mirna Bosna. Se pravi, da je vendarle pravljica. BUM

»Študent zgodovine,« mi šepne prikupno dekletko poleg mene.

»In, ali zna obravnavati problematiko... hm, saj veste, no, najti problem v cel stvari?«

»Zakaj pa?« me lepota vpraša začudenost.

»No, ker, ker ga jaz v bistvu še ne vidim...«

»Toda tole... pardon, tovariš, to je vendar velik problem. Sploh pa, npr. v primerjavi s tistimi, ki smo jih obravnavali do sedaj. Ta presega naše lokalne meje in prerašča v vsesplošno...«

Požrl sem slino.

»...opažamo prodor tega gledanja tudi v drugem stoletju pred našim štetjem.«

»Oprostite,« se znova obrnem k sosedu. »Katero leto pa študira tale govornik?«

»Diplomant je.«

»Torej do dvajsetega stoletja,« si mislim. Hitro izračunam. Govoril bo še točno osem ur in dvajset minut, če bo nadaljeval tako.

»Dovolite,« dvignem vsiljivo roko. »Tovariš z zgodovine je očitno napačno razumel moje smernice. Pregrešiti se proti smernicam pa pomeni (pri tem sem ga pomenljivo pogledal in že razbral strah v njegovih očeh)...

Problem amuleta na zahteva referata a amuletarstvu, temveč nekaj besed o misticizmu, ki je...«

»Hej, mi šepne sosedu, iz tega bo imel diplomu...«

»...pardon, ne misticizem, temveč sploh, kako bi rekel, to je surrealizem, dandanes in v naši ureditvi pa je treba razvijati socialistični realizem...«

»Dovolite,« se oglasi nekdo od zadaj, »glede vaših besed o surrealizmu in socialističnem realizmu bi imel nekaj pripomniti!«

»...seveda, le trenutek, da dokončam. Treba je poznati bonton. Torej, amulet ni niti surrealizem niti socialistični realizem, temveč je socialikonticizem!«

Sam sebi se začnem smejati. Kako imeniten izraz sem skoval. Socialikonticizem. Tudi čuje se strokovno.

»Dovolite, da se uprem kolegovim ideji o socialikonticizmu, ker...«

»...toda ne vpadajte mi v besedo. Debatata vendar sledi!«

Ves sem že zasopihan in moker. Glave prisotnih že komaj stojijo pokonci. Pogledam na uro. Kmalu bo polnoči.

»Tovariši in tovarišice! Dragi gostje!« povzdignem glas skoraj za oktavo višje.

»Po burni debati si dovolim izvesti sklep, da amuletarstvo sploh ni škodljivo, ne predstavlja misticizma, ker če pomislimo in analiziramo...«

Zmanjka mi sape. Hitro sežem v žep in potegnem na dan majhnega gumijastega prašička. »To je proti dežju,« se nasmejem in ga dvignem v zrak.

In glej, naenkrat začnejo iz vseh žepov lesti amuleti, veliki in majhni, lepi in smešni.

»Ha,« si mislim, »amuletizem postaja res problem. Moral bom javiti na višji forum...«

O. Horn

ŠKORPIJONČKI

HUDO JE, ČE NI DIPLOM — že več kot eno leto na medicini ne dele in ne sprejemajo diplomanti pismenih diplom. Vzamejo le potrdilo o vseh opravljenih izpitih. Potemtakem ni težko lažno se izdati za zdravnika, še posebej, če pristojni ne zahtevajo, da jim diplomo pokažeš črno na belem.

SLABA ZDRAVILNA KURA — Kljub temu, da je bil simpozij jugoslovanskega združenja za filozofijo sklican v Vrnjački banji, situacija na tem področju še vedno ni ozdravljena.

Ja, saj se mi je zdelo, da morajo biti še neke nekakšni graščaki, da nas tako privijajo!

PROGRAMSKI ZBOR — Pretekli četrtek naj bi bil na biotehniški fakulteti programski zbor. »Ziher je ziher«, so si dejali funkcionarji FO in rojstvo programskega zbora pred univerzitetnim odborom zamolčali. In prav so imeli, kajti novica, da se je tega zbora udeležilo skupno osem študentov biotehniške fakultete, je našla UO na spanju še isti večer.

SLEPA PREDANOST NOGOMETU — Nagnjenost naših državljanov do nogometa presega že vse pametne meje. Žalostno je, da celo narodno žalovanje tempirajo do ure, ko se prično nogometne tekme.

NEMUZIKALIČNI KABARET

V starih časih so študentje po mrzlih podstrešjih pljuvali kri. In vendar niso obupovali, dan za dnem so vsak svoje kričali, velike zmage so izbojevali, zdaj v novih časih študentje smo mi. Morda ne godi se nam ravno najbolje, a vendar smo vedno obupane volje in do kričanja nikakor nam ni.

Sklenil sem napisati epigram. Vendar — kaj pa, če morda nimam prav. Saj bi že napisal ga, pa me je sram. Drago ljudstvo, glej, tako sem slovenski humorist postal. Fifi Teleprinter

- Dobro, tovariš satirik, zakaj ste prinesli tole k nam, to spada vendar v časopis?
- Veste, poučili so me, da moramo svoje pisanje tako podkrepiti z dokazi, da lahko kar služi za predlog za uvedbo kazenskega pregonu. Končno pa sem nesel v redakcijo.

PRAVICI JE ZADOŠČENO

Sodelavec Tribune Paja Kanižaj je bil obsojen na 4 mesece zapora. Kaj je zakrivil? V prispevku, ki je izšel na predzadnji strani Tribune je napisal, da ase na sodišču sprejema podkupnina. Kdo ga je tožil? Občinsko sodišče. Kdo mu je sodil? Okrožno sodišče. Kdo ga je zagovarjal? Nihče,

ker obtoženec nima dovolj sredstev, da bi plačal odvetnika. Kje je bila sodba? V veliki sodni dvorani. Kdo je prisostvoval sodbi? Toženec, javni tožilec, sodnik, dva porotnika, dve priči, člani občinskega sodišča in tovariš, ki je odpiral vrata. Kdo je obsojenec? Pavel Kanižaj, študent iz Zagreba, ki piše humoristične prispevke za različne liste in tudi za Pavliho, ki v številki prejšnje srede namiguje, da sprejema zapisnikarja stanovanjske komisije podkupnino. Kdo je o izrečen kazni razpravljaj? Dnevni časopis v kriminalni rubriki. In kaj sedaj? Kako... Nič! Nič, saj je pravici zadoščeno. Nič. Pravici je zadoščeno.

vi ni imel časa, da bi članek prebral. Nihče od nas ni kriv, saj mi ne pišemo satir, posebno pa ne takih. Mi nismo krivi, saj ne pišemo takih satir, ne delamo takih stvari in o tem ne razmišljamo. Ne razmišljamo, vsaj glasno ne razmišljamo, in to je dobro. Kdor pa dela drugače, si je sam kriv, in prav mu je. No, in tako je pravici zopet zadoščeno, in mi smo lahko zadovoljni.

L. Kreft